

אילו היתה המשנה אומרת "והראייה", היה משמע שלקרבת ראייה אין שיעור.

אבל כיון שנקטה המשנה לשון "ראיון", משמע, שמלבד הקרבן, שאין לו שיעור לגודלו ולערכו, אף מצות ראיית הפנים עצמה אין לה שיעור, ויכול לעשותה כמה פעמים שירצה, ויקיים בכל פעם שבא לעזרה מצוה נוספת.

ולכן מסתפקת הגמרא: האם הראיית הנוספות הן חייבות להיות עם קרבן עולת ראייה, או שהן ראייה בעזרה גרידא.⁽³⁾

ונחלקו רבי יוחנן וריש לקיש אם יביא עמו קרבן באותן הראיית בעזרה שמוסיף:

רבי יוחנן אמר: כונת המשנה היא לומר שאין שיעור לראיית פנים בעזרה בלבד, ואין מביא קרבן בראיותיו הנוספות.

וריש לקיש אמר: אין שיעור לראיית פנים בקרבן, שבאותן ראיות פנים נוספות יהיו עם קרבן.

ומפרשת הגמרא את מחלוקתם:

א. **בעיקר הרגל**, ביום הראשון של הרגל, **כולי עלמא** — בין רבי יוחנן ובין ריש לקיש — **לא פליגי**, דראיית פנים צריכה להיות בקרבן.⁽⁴⁾

כי פליגי — רבי יוחנן וריש לקיש — **בשאר ימות הרגל**.

ב. **כל היבא דאתא ואייתו**, אם בראיות הנוספות הביא עמו קרבן בתורת חובה, ואפילו בשאר ימות הרגל, **כולי עלמא** — בין רבי יוחנן ובין ריש לקיש — **לא פליגי** דמקבלינן מוניה, מקבלין אותה הימנו, ומקריבים אותה לשם עולת ראייה.

ובגמילות חסדים אין שיעור למספר המצוות שניתן לקיים, כי כל פרוטה ופרוטה, וכל עשייה ועשייה של גמילות חסד, הן מצוה בפני עצמה, ואין המדובר בגדלות המצוה או בקטנותה. וכן בתלמוד תורה, כל מילה ומילה שלומדים יש בה קיום מצות תלמוד תורה בפני עצמה, ואין שיעור לקיום מספר המצוות.

3. במרומי שדה כתב לפרש: מהאות נו"ן הנוספת, משמע שלהקטין הענין הוא בא, והוינן בה מאי מקטין? והעלה רבי יוחנן שבא למעט שאין להרבות קרבן חובה בראיה יתירא.

4. לשון הרמב"ם בהלכות חגיגה ב ו, הוא: מי שבא לעזרה בתוך ימי החג אינו חייב להביא עולה בידו בכל עת שיכנס, שזה שנאמר "ולא יראו פני ריקם" אינו אלא בעיקר הרגל

בלבד, שהוא יום ראשון או תשלומי ראשון, ואם הביא בכל עת שיביא [אולי צ"ל שיבוא] מקבלין ממנו, ומקריבין אותה לשם עולת ראייה, שהראייה אין לה שיעור.

ונחלקו האחרונים בהבנת לשונו:

דעת המרומי שדה והשפת אמת, שהרמב"ם אין מזכיר חילוק בין יום ראשון לשאר ימות הרגל. וביארו את שיטתו, שהרמב"ם מפרש מה שאמרו "בעיקר הרגל", שאין הכוונה לכל היום הראשון אלא לראייה ראשונה, ראה שם. ואכן מלשון הר"ח שכתב בביאור "בעיקר הרגל", כלומר: בתחלת הרגל בעת בואו להקביל פנים בעזרה דברי הכל ראיית פנים בקרבן, נראה בהדיא כפירוש זה.

אבל המנחת חינוך מצוה תפט אות ד הבין מלשון הרמב"ם, שביום ראשון של יום טוב כל פעם שבא הרי זה מביא קרבן, וכפשטות הביאור